

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođu ty.

Z njebjes mana,
Njeh čí khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će!

F.

↳ Sserbske njedželske lopjeno. ↳

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihicziščetni w Budyschinje a je tam ja schtwórtlětnu pschědplatu 40 pj. dostacž.

Judika.

Jan. 8, 46—59.

Szwjeczimy dženska njedželu Judika, t. r. „budž“.
Wona je tak mjenowana po kaczanskim sapočatku 43. psalma, kotryž běšče sa tutu njedželu w starej zyrkwi prjódtkižane Bože słowo: „Sudž mje, Božo a wjedž mi moje prawo pschecziwo temu nještjatemu ludu a wumož mje wot tych jebatych a słych ludzi.“ Tak sawoła bjes winy hidženy a pschescžěhany čłowjet stareho sakonja a powoła so na najwyschšeho budnika, na Boha kameho, we wěstej nadžiji, so wón jemu pomha psched jeho njepschecželemi. A dženska nam nowy sakon powjeda wo čłowjeku, kotryž bu runje tak bjes winy hidženy a pschescžěhany, kotryž móže so runje tak powołač na Boha jako šwědka šwojeje nje-winowatosčje a jako budnika, kotryž budže jemu pomhacž: to je našch Knjes Jesuś Khrystuś, wošebje kaž nam wón w póstnym čašbu psched woczi stupi. Jeho pucž horje do Jerusalema njeje nicžo druhe hacž wschědna šwjata próst-wa: budž ty mje Božo! Kaž je spěwač tamneho psalma wot jebatych a słych ludzi wobdaty, a čzi chzedža jeho budnizy byčž, šami pak šu njeprawi a duž tež Božemu kudej wucžeknyčž njemóža, tak tu Šsyn Boži: jebaczi a šli ludžo jeho wobdadža, chzedža jeho budžicž, ale psches wopacžne šwědczenje pschecziwo njemu so šami šakudža. A dženska lěpje njesteji: tak někotry, šakšlepjeny a šakakly, chze Khrystuśej njeprawdosčž dowjescž, njemóže pak na nim žanu namakacž a šakudži so tak šam. Wěda tebi, hdyž

šy tež ty tajki! Džensnišče Bože słowo čzi pschimoła: Jesuś, tón wobškorženy, je budnik, jeho nje-pschecželjo, čzi wobškoržnizy, šu budženi.

„Šchtó mjes wami móže mi hrěch dowjescž?“ Ničtó. Špytali wschač šu to dosčž. Dopomni so jeno na tamnu nóz, w kotrejž bu wón pscheradženy a psched šhromadženej wyschškej radu so šamolwicž dyrbjesche. Wopacžni šwěd-kojo postanu pschecziwo njemu, jedyn po druhim, ale woni ani š pomožu hele nicžo šle na nim njenamakaju; jich šwědczenja nješku psches jene, jedyn wupraji pschecziwo druhemu; a duž so po jich wuprajenjach budžicž njemóže. Njewjedža šebi žaneje rady, doniž dwaj wopacžnaj šwěd-kaj njepostanjetaj, a na jeju se šlej lešču pscheměnjene šłowa Jesuśowe bu Boži Šsyn š kmjerczi wotšudženy, bjes winy. Duchowny šud w Šraelu žaneho hrěcha njebě na mim namakacž mohł. Ani šwětny šud. Tón jaty Šbóžnik bu wjedženy psched šwětneho budnika, psched rom-škeho bohota Bonzia Pilatuša. Tón škoržbu, pschecziwo Jesuśej šběhnjenu, š nowa pschepytuje, ale tak dolho tež, hacž pyta, tak jara tež, kaž chze židam šwólny byčž, wón šebi praji, so šu Jesuśa jenož se šawiščju podali, a jenož so by jim lubosčž wopokasał, wón po jich wjele tyšaz krocžnym hłokju čzini: „daj jeho šchizowacž!“ Tola šchricžka lubosčže, wěrnosčže hiščeže w nim šawosta: psched žylým šhromadžonym ludom šebi wón ruzy šmy a džesche: „Ša šym bjes winy na škwi tuteho praweho; hladajče wy so!“ Tež Pilatuś Jesuśej žadny hrěch dowjescž nje-samoh a dyrbi pschidacž, so ma wón bjes winy čzetpicž.

Tehorunja Judasch, kotruž bēšche jeho pscheradžik. Jako wón widžesche, so bu Jesuſ f krmjerczi wotkudženy, kajesche ſo wón a pschinješe te tšiznczi ſlěbornikow ſažo tym wyschichim mēschnikam a staršchim a džesche: „Ja ſym slě na tym činil, so ja ſym njewiuowatu krej pscheradžik.“ Szamo hroſny Judasch pschida, so je Jesuſ bjes winy a so wón ſ čziſtym ſwědomnjom ſo praſcha: „Schto mješ wami móže mi hrěch dowješć?“ A tež my, woſebje w poſtnym čaſu ſpěwamy: „Najlubſchi Jesu, ſchto je twoja wina, so tebi tajku ſlōſć a bolōſć činja? Kajki je twój hrěch, kajke pschestupjenje ſo tudy ſbēhnje?“ Móžemy jenož wotmolwicž: žadyn njeje twój hrěch, žane pschestupjenje ſo tudy nješbēhnje.

Grěch Jesuſei dowješć njemōža, a tola dyrbi wón hluboko ſrudženy ſo praſhecž: „Hdyž ja wam pať prawdu praju, čzehodla njewěricze wy mi?“ To je ta ſamſna ſkōržba, kotruž wón tam plakajo psche Jeruſalem wuſtoreži: „Wy ſcže njechali“. Mało wěry, mało pschimiſowarjom bēšche wón na ſemi namakať. Tši lěta bēšche wón po židowſkim kraju wokoło pucžowať a džimy činil a dopoſať, so je Bōh tōn Anješ ſam ſ nim, ale kať mała bēšche tola licžba wěrjaznyh, jako bu wón na Golgatha ſchžizowany? Szamo wucžobnizy, kotšiz bēchu psches Bětrowy rt ſo wuſnali: „Anješ, hdyže pōndžemy? Ty maſch ſłowa wěczneho žiwjenja“, čžekachu a wjazy do njeho njewěrjachu. A kať mnohim dyrbi wón dženska pschimołacž: „Hdyž ja wam pať prawdu praju, čzehodla mi wy njewěricze?“ Kaž židži jemu wumjetowachu, so je wón ležat kaž Samarizy, a kaž jemu porokowachu, so ma čžerta, kať dženska někotryžkuli jeho blaſnitwza mjenuje, nochzy nicžo wo nim wjedžecž a pschinješe ſo ſam wo ſwoju ſbōžnoſć psches ſwoju njewěru; čže Jesuſa ſudžicž, a tola ſudži ſebje ſameho. Schtož do teho ſchžizowaneho Jesuſa njewěri, tōn je hižom ſrudženy; ſchtož pať wěri, so Jesuſ tež jemu to wumoženje ſ hrěchow a ſ čzwile ſwědomnja pschinješe, temu placži tōn ſlōdki troſcht, kotruž hižom Deſajaſ nam pschimoł: Ta jchtrafa leži na nim, so bychmy my mēr mēli; a psches jeho rany ſmy my ſahojeni.

Samjeń.

Kř. w H.

Jesuſ, moja luboſć.

Schto mēl ja, njeby Jesuſ byť
Mój wěcznje lubowany?
Sa krōtku haru čzwilu tam
Bjes Jesuſa ſej namakam
Sa hrěschnik wopuſhecženy!

Schto mi ſa mojob' Jesuſa
Mohl ſwět dacž žadocžiwny?
Schto mi tež žyly ſwět by čžyť?
Hdy bych ja bjes Jesuſa byť,
Dha nochžyl byčž tu žiwny.

Schto byť mój troſchtat w žiwjenju?
A hdyž mam wotſal čžahnyčž?
Hdyž pschińdu ſtrachi ſrudnoh' dnja?
Ach, hdy bych njemēl Jesuſa,
Bjes troſchta dyrbial panycž.

Schto mēl ja, khibu helſku mſdu
Sa krōtke wotſchewjenje.

Ach, bjes Jesuſa tu a tam
Sa khudy hrěschnik lutki ſam,
Briecž hrōsbne pomyšlenje!

Nětk pať, hdyž mam ja Jesuſa,
Dha doſć mam wſchudžom wſcheho;
Wón ſam je wobohacžik mje,
Duž wſchitko, wſchitko moje je;
Šwět, njebješa ſu jeho.

D.

Boža martra.

Saſtarſku bēšche w Zendželſtej to ſrudne waſchne, ſo buchu ludžo, kiž bēchu kralej někaſjeje pschicžiny dla njelubi, do jaſtwa čžibnjeni a ſo ſo tať pominychu. Hiſchče dženska je tamne ſtatne jaſtwo, Tower, widžecž a hdy bychu jeho murje powjedacž mohke, bychu wo ſrudobje a čžerpjenjach rěčžake, kaž hewat žana kniha na ſwěcže. Pschetož kelko bjes winy jatych je tu ſdychowať, wjele lět, haj ſnano pokojzu ſwojeho žykeho žiwjenja! Nichtó jich nješchjesche, woni bēchu pohriebani pschi žiwym čžele. Szamo kralowa Gilža (1558—1608) je dołhi čžab ſwojich mlōdnych lět w jaſtwe byla. Junu bu tež ras woſebity hrabja do tuteho žakoſneho jaſtwa čžibnjeny. Wón njebě nicžo druge ſawinowať, hacž ſo nahrabnemu a hrubemu kralej do pucža ſtupaſche. Jako ſo jaſtwine durje ſa nim ſacžibnychu, ſwjese ſo na kamjeńtne a wložue jaſtwine dno wſchōn ſadwělowany; pschetož tutōn ſrudny, čžmowy rum dyrbjesche wot nětk hacž do kōnza žiwjenja jeho bydlo byčž a ženje njedyrbjesche wjazy ſelenu ſemju wohladacž! Ma to ſažo na nohi ſkoczi, ſahadžesche kaž wobſydnjeny a huba ſo pēnjese a wón ſ pjaſczomaj do murje pjerjesche a wołasche Boha a čžłowjekow ſa ſwědkow ſwojeje njewiny. Ale tu nichtó njewotmolwi a wuſprōznjeny ſo ſažo na ſemju wali. Tať něſchto njedželi ſa ſobu čžinjese; ale na tajke něſchto bēchu jaſtwini jaſtojnizy ſwucženi a woni dachu jemu ſahadžecž, bēšche tola hacž dotal hiſchče kōždy ſkōncžnje wuſtať, a wysche teho ſo žadyn ſynť psches toľte murje njepſhecžišchcža, a ſ durjemi a wofnami njebě žane čžeknjenje móžne.

Škōncžnje pocža tōn jaty mērnijchi byčž, ſapadny do čžicheho, tupeho myſljenja a by jeno tu a tam jaſdnchnyl. Maſ pať proſchesche jaſtnika wo blōžko a hamor. Tōn to najprjedy dacž nješchasche. Hrabja pať jeho ſmērowa a džesche, so na čžekanje ani njemyšli, ſchtož wſchal tež žaneho wuhlada na radženje mēlo njeby, tež mohko to blōžko žyle mōlcžke byčž. A ſo by jeho próſtwa ſkerſcho wuſklyſchana byla, ſcžahny ſwój drohi pjerſchcžen ſ diamantom ſ porſta a dari jōn jaſtnikej. Nětko jaſtnik to požadane pschinješe a jeho proſchesche, so njeby tōn grat nikomu, kiž by wſcheje wězy do jaſtwa pohladacž pschichoť, poľať. Rad to hrabja ſlubi.

Nětko pocža naſch jaty ſ tutym jednorym gratom do murje ſchžiz dypacž a na nim ſnamjo Deſnja ſ čžernjowej krōnu, kajkiž wón na drjewje jako to jehnjo Bože pomaku nrēje, kiž ſwēta nješe. Wjele mēřazow na tym džekasche a pschezo jaſniſcho ſnamjo ſchžizowaneho ſ murje ſtupaſche. A jako bē ſkōncžnje hotowy, na njo dołho a nutrnje hladasche, huſto by ſo tež psched nim na kolena čžibnyť a Šbōžnikēj horze modlitwy woprowať.

Do žyła bu wón wot nětk wſchōn hinaſchi a poddaty. Špōdžiwny pokoj ſ kamjeńtneho ſchžiza do jeho wutroby ſhadžesche, jaſtnik njebēšche tajke pschemēnjenje dotal na žanym wohladať, a wón bē jich tola hižom wjele pod rukomaj mēl. Ale ſchto móžesche jemu tola tež wſcho tōn ſchžizowany prajicž! „Slaj, ty jara čžerpisch, ja hiſchče wjazy čžerpjach, ty by bjes winy, ja bēch to hiſchče bóle. A ja nješſym hroſyl a žakoſcžik. Duž wufń wote mnje, pschetož ja ſym čžicheje myſle a ſ wutrobu poľorny.“

W kralowym hrodze wotměwachu so wulke přewjedzenje a něchtóžkuli widžeske wyšce blidow, schleńzow a přewzow ruku přifacž: Ty by na wasy waženy a lohki namakany a wón woblēdný — tam delkach pak w jastwje so jaty hrabja přwojeho Šbóžnika wješeleske a hortach w njebjechach přwětli jandželjo čafachu, so bychu na Božu pschifasnju duschu wumóženeho hrabje horje donješli — do šbóžnych njebjech.

Hdy bychu wasche hrěchi byle jako scharlat czerwjene, budža wone jako wolma běle.

To je nam jara trošćtne słowo. A wošebje je to rjenje, so čže Bóh nasche hrěchi, runjež by scharlat czerwjene, nam wučžifčicž. Scharlat je mjenujzj bješe wschěmi barbami ta, kiž so s ničim wotštronicž njechodži. To je se šlědowazeho podawka widžecž:

Ras rěčeske w někajkej šjawnej šhromadźijnje wězhwustojny wo hotowanju papjery. Tehdy wón mjes druhim tole džeske: „My mamy s lapow najprjedy jich dotalnu barbu wuparicž, prjedy hacž s nich papjeru čzinimy. Pschi tym mamy pschezo kšetro wjele próžj, hdyž by lapy žanu, se želesom pschepjelnjenu barbu měke. Šchtož pak scharlat nastupa, dha je žyle njemóžno, tutu barbu s lapow wotštronicž. Wy widžicze, tak rěčnik dale powjedasche, tu w mojej ruzj scharlatowu lapku, kotruž bym runje w najwótrischej fišalinje wotunkač. Ta barba je wo něšćto mačo woblēdnýka, ale je hišće pschezo jara czerwjena. Hdy bych lapku tak dołho w tej fišalinje wostajit, doniž by žyle běka była, bychu wschě nicže tak roškušane byle, so lapku s ničemu wjazj wužicž njemohli. Duž by scharlatowe lapy jeno s temu trjebacž, so s nich czerwjenu papjeru džekamy. Te lapy ani w najhórschej parje barbu nje-pušćežju.“

Tak wón rěčeske. Nětko hake prawje to słowo rošymimy, so dychja nasche hrěchi, runjež bychu jako scharlat czerwjene byle, jako wolma běke byč. Nětko móžesč so tuteho słowa pschi přwojich hrěchach trošćtowacž. Ras ludžo scharlat wotštronicž njemóža, tak tež ničtó nasche hrěchi wotmnyč njemóže. Senož jedyn to móže, Žesuf Chrystus; pschetož ta krej Žesom Chrysta wučžifčiz naš wot wschitkich hrěchow (1. Jan. 1, 7).

Sinai a Golgatha.

Ty Božo s horj Sinai,
 Šdžež s mróčzeli so křjiesch,
 Mi s hrimanjom a blyskami
 Štył do wutroby křjiesch:
 Mje tralchi twój hlóš kurowy,
 Wschaf wěm, so bym čže hanit,
 Hdyž kasnje, kotrež dał mi by,
 Šsym tyžazkróčnje franit.

Ty Božo s horj Golgatha
 Šsy moje hrěchi wodač,
 Duž sakon mje wjaz njetama:
 Chryst je so sa mnje podač;
 Nětk prawdosč žorli s křizja so
 Sa moje wujednanje,
 Š tym dostach twoje džěčatstwo,
 Mi njebjó sawostanje!

K. A. Fiedler.

Lubujesč mje woprawdže?

Bohaty žid bě přwoju mandželsku šhubiwšchi se přwojeje jenicžkej džowku do Ameriki wučžahnył, a bě so pschi rěžj Ohio na rjanym tuble šahydlit. Žeho jenicžki trošćt bě tuta 17 lětna džowka, schwižna, křpra, ale jara rjana a na duchu wobdarjena holcžka. Wón běšče na jeje wuwučžowanje wjele pjenješ wažil a wona rěčeske dospolnje wjazj rěčjom. Pschi tym bě pak wošebje na to hladač, ju twjerdže w židowskej wěrije šałowicž. Ale s jejnej štrawotu klazasche a jejne mozy wschědnje widomnje wotebērachu. Nan by so lědma hdy na krotku hodžinku wot přwojeje lubeje džowki dželit, špřtasche na nej wschělich wumolantych lěkarjom mudrosč a nałowowasche wschě móžne přēdki, widžeske pak tola pschezo jašnischo, so budže jemu jeho jenicžki trošćt bóršj rubjeny. Šušćischo čžysche s nej wo šmjercži rěčecž, njeby pak ženje ničjo je rta pschinješł hacž žakosčjenje a šdychowanje.

Ras we přwojeje šahrodže horje a dele kšodžesche, jako jeho mrějaze džěčjo po njeho pōška. Š čžežkej wutrobu s jejnemu ložu štupi. Duž jeho džowka jeho ša ruku pschimny a džeske: „Luby nano, lubujesč mje tež?“

„Moje džěčjo,“ nan wotmolwi, „ty wěšć, so mam čže bóle lubo, hacž šćto druge na křwěče!“

„Šaj, ale lubujesč mje ty tež woprawdže?“ so ta mrějaza dale praschesche.

Temu nanaj njebě móžno, něšćto na to rjež, a duž wona dale rěčeske: „Ša wschaf derje wěm, so by mje pschezo lubowač, a ja mam tež tebe lubo. Čžesč pak mi nětko tež jene žadanje dopjelnicž, to pōšlednje žadanje twojeje mrějazeje džowki?“

„Lube džěčjo, žadaš kebi, šćtož čžesč; šćtož je twoja wola, to dychi so šćacž.“

Duž tebe, najlubšchi nano, prošču, so njeby ženje wjazj něšćto na Žesufa s Nazarethu prajit.“

Tón nan womjelny, so njemóžnje džiwajo. Žeho džowka pak takle dale rěčeske: „Ša drje jeno mačo wo tutym Žesufu wěm, pschetož ničtó mi ničjo wjele wo nim prajit njeje. Ale telko tola wěm, so je wón woprawdžitj Šbóžnik, dokelž je so mi w mojej khorosčzi s šbožu mojeje dusche šjewit. Ša wěru, so wón tež mje šbóžnu šćini, runjež bym hake nětko pōčžala, jeho lubowacž. Ša čžuju, so mje mój pucž s njemu wjedže. A nětko, luby nano, nješapowjedž mi tu prōštwu a kuš kebi nowy testament, kiž wo nim rěčiz, a hdyž ja wjazj njebudu, dha pschenješ tu lubosč, kiž by dotal ša mnje měł, na njeho!“

Telko móžeske hišćež wurěčecž a na to so šprōžna na šahłwł wróčžno šwješe a wumrje.

To přenje pak, šćtož nan po kšowanju přwojeho lubeho džěšćža čzinjeske, bě to, so kebi nowy testament kupi a pola ewangelskeho duchowneho powučjenje přtasche. Šswjaty Duch wjedžische jeho do pschezo jašnischeho pōšnacža a nětko škuscha wón hižom do wučžobnikow teho Šbóžnika, kotrehož bě hišćež pschēd krotkim jako „šćižowaneho“ šazpawač.

Bóh wě, so s čžlowškim wutrobam pschēdobnyč!

Rak čzi Chrystus služiz.

Šhěžor Šustinian mějeske wojeriskeho wyschka s mjenom Belisara, kiž běšče so s niskeho pōkhoda pschēs přwoju kšmanosč, křwērnosč a šmužilosč do tuteje wyškolosče šbēhnył. Někotru čžežtu bitwu bě wón ša přwojeho šhěžora měł a wjele dohycžow šćinił. Duž jemu drusy jeho čžesč šawidžachu a w šhěžoru napschecžo Belisarej njedoměru wubudžichu. Šabnyšchi wschēje Belisaroweje služby a se šměščneje bojosčju šaklepjeny da Šustinian přwojeho najlěpscheho wyschkeho do jastwa čžifnyč, jemu wocžiz wutakacž

a jeho s kraja wupokasacj. Seno to bu jemu dowolene, so kmědzisiche jeho jedyn hólčez hacj na kraju mjesu dowjesč. Hdyž mějesche tak burowje a njeczłowšy pokhostany swój kraj a dom wopuschčez, jeho ničzo tak njerudžesche, kaž to, so dyrbjesche wot swojeje lubeje džowki Sreny prjecj. kiž bėsche so sa njeho pschezo s najwjetschej lubosčzu starala. Wona bě sa njeho woprawdže Bože kłónczko byla a bėsche jeho kaž macj swoje džeczó hladaka. Kač dyrbjesche wón bjes tuteho swojeho lubaschta wutracj? Tak dha nětko kšepy Belisar w jaswinym dworje pschi njesnathm hólčezu stejesche, kotryž dyrbjesche jeho s kraja wjesč. Duž so wbohi Belisar k tutemu swojemu wodžerjej pokhili a jeho proschesche: „Budž tak dobry a dowjedž mje, prjedy hacj s mēsta džemoj, k mojej džowzy Srenje, so bych jej božemje prajil a ju sa wschu jejnu lubosčj zohnowal.“ Duž tón hólčez jeho koleni wobja a s hłóškom płakasche; pschetož wón bėsche jeho džowka Srena, kiž bě so wote wschěch swojich domjazych wottorhla, so hólčazu draštu woblekla a k nanej běžala, so by s nim do zushy schla a jeho tež tam se swojej lubosčzu hladaka.

Tajku lubosčj pač je nam Khrystuž wopokasal, kiž je tež sa nami schoč, so by naš se swojej lubosčzu wobohacjil.

Masch jeho lubo?

Hdyž so 1600 pišasche, bu bohatemu katholickej pschilafane, jenej zyrkwi wobras kšichžowaneho daricz; to dyrbjesche jeho pokuta byčj k wotmyczu jeho hrěchow. Wón proschesche młodeho wobrasowarja, s mjenom Dominika Žeti, so by jemu požadane snamjo sshotowal. Žeti runje w Düsseldorfje pschebnywasche a so na měsčje na swoje džěto da. Mas, jako bě wobras skoro hotowy a wobrasowar na kšwiklu do hole džěsche, so bychu jeho myšle wotpocznyte, wón cžrjodu tam ležazych zygantow nadeńdže. Na měsčje pschiběža k njemu brune hólčzo, rejwasche pschod nim a proschesche jeho wo jakmožinu. Žeti so džiwawasche, hdyž teje hólčki rjanosčj widžesche, a džesche: „Ty móžesch bebi rjane pjenjesy saškuzič, hdyž so wosnamjenicz dasch; ty njetrjebasch ničzo dale cžinicj, hacj pschede muu kědzicz, ja chzu cži derje płaczicz.“

Hžom nasajtra ta hólčka pschińdže, a mjes tym so Žeti jejne wobliczo wobrasowasche, wona na to skoro hotowe Khrystužowe snamjo hladasche. Wona ničzo wo Khrystužu njewjedžisiche; teho dla so praschesche: „Schto to je?“ Młody wobrasowar wotmolwi: „„Khrystuž!““ Mascha hólčka so dale praschesche: „Tón drje je jara wulki kłóstnik byčj?“ — „„Ně!““ wobrasowar s krotka džesche. „Cžeho dla dha je wuwjasany?“ wobhonjowasche so hólčzo dale. Žetija mjeršasche ta skomda, kotruž jemu to praschenje cžinjesche a ničzo wjazy njewotmolwi. Ta hólčka pač njemóžesche swojej woczj wot teho wobrasa wotwobrocžicz a wuwola: „Cžeho dla dha ma tajku cžerńjowu kónu na hłowje a je tajki blědy?“

Duž Žeti swój pinšel do boka položil a rjekny:

„„Ně, dha chzu cži s krotka powjedacz, kaž je Khrystuž sa naš cžerpič; ale potom so mje wjazy praschecz njekmēsč.““ A wón jej powjedasche, schtož wjedžisiche.

S napjatosčzu ta mała zyganka na jeho kłowa pschluchasche. Hdyž bě wón hotowy, wona wuwola: „Dha drje masch jeho jara lubo?“ Tajkeho kłowa njebě so Žeti nadžal. Žejny nutryny hłób jemu jeho wutrobu hnu. Masch jeho lubo? to kłowo jeho wjazy njepuschečzi, wón cžujesche, so jeho lubo njemēsjesche, a jeho wutroba bu njemērna. Kač by tola Khrystuž jeho lubosčj saškuzič! Kucze swój wobras dokonja a potom džesche, so by Wumóžnika pytal. Wón pschińdže do zyrkwoje. Tam kšyschesche wo Žesuzu powjedacz. Jeho wutroba namala Sbožnika a bu w nim wscha wjebela a

šbožowna. Tak Bóh ludži na džiwne waschnje pod Khrystužowy kšichž wodži.

Schto je wěra.

W jenej sběry wobrasow w Romje je tež snamjo, kiž sahojenje kšepcho psches Khrystuža pschodstaja. Dwa wuczenaj ras pschod tutym wobrasom stejeschtaj a na njón hladaschtaj. Sedyn s njegu, kiž snamjo hžom dawno snajesche, so swojeho towaršcha praschesche, schto drje by na wobrasu to najrjeńsche byčlo.

„Wěsčje tola Sbožnikowe wobliczo“, tamny wotmolwi.

„„To je rjane, ale to najrjeńsche na wobrasu Sbožnikowe wobliczo tola njeje.““

„Duž budža to cži japoschtoljo, kotřiz wokolo teho Knjeja steja.“

„„Tež niž.““

„Tak dha je hłowa kšepcho to najrjeńsche.“

„„Tež ta niž. Hladajče jeno na tón kij, kiž na semi leži. To wschaf je žyle wschědny kšojty kij. Ale wón na semi leži! Tón kšepy je jón wot so cžiknyč, a to prjedy, hacj je schto widžal. Wón so na žanu swontau sepjeru wjazy spuschčezčj njecho. Wschto jeho dowěrjenje je na Žesuka kameho složene, kiž chze jeho wustrowicz. Hladajče jeno, kač wón swojej próbdnej ruzy k Žesubej sběha, kač so wschě jeho myšle k njemu wobrocžene. W tutym prjecj cžiknyženym kiju je wobrasowar žro a jadro kšesčjjansteje wěry wosnamjenil. Prawa wěra, runjež ničzo njewidžika, so wschěch jeńskich sepjerow wostaja a woczakuje wschu pomoz wot swojeho Sbožnika.““

Wschelake s bliska a s daloka.

10. džej mērza budže so po žylej Pruskej jako narodny kšwedžen kšwecžicz k dopomnjeczu na kmjercj kraloweje Luisy, teje nadobneje kralowki, kotraž je w tamnych cžezkich cžakach wótzneho kraja we swojej milosčzi płomjo wótcžinssteje lubosčje sahorila a nadžiju na lěpsche cžakny spuschčezika njeje. Sswjedžen budže so s dobom k dopomnjeczu na sałożenje rjada želesneho kšichža kšwecžicz. Schulska wuczba na tym dnju wupadnje a budže so w schulach kšwjatocžnosčj džeržecz, w kotrejž budže so džeczom wažnosčj teho dnja na wutrobu položicz. Na dnju 10. mērza budže so tež sałożny kamjen položicz sa pomnit, k dopomnjeczu krawneje bitwy pola Wyškeje. Sswjatocžnosčj směje so tam popoldnju w 3 hodž. a nadžijamy so, so s wokolnosčje so ludžo na kšwjatocžnosčzi wobdžela. Wokšweczenje pomnika kameho směje so 18. meje popoldnju.

— Srudne njesbože je so sažo měto na morju pola Helgolandu. Kšichžer „York“ je krasyl na torpedołódž S 178. Torpedołódž so tak wobšchłodzi, so so hnydom podnórjesche. Sa mačo mjeńschinow njebēsche ničzo wjazy wot łódže widžecz. Senož 15 mužj je so wukhowalo, něhdže 60 mužj je kmjercj w žolmach namakalo.

„Bombaj Bóh“ njeje jenož pola knjesow duchownych, ale tež we wschěch pschewawarńjach „Serb. Nowin“ na wsach a w Budyschinje dostacz. Na schtwórcžlěta płaczj wón 40 pj., jenotliwe cžisčla so sa 4 pj. pschewawaju.